

KRETA

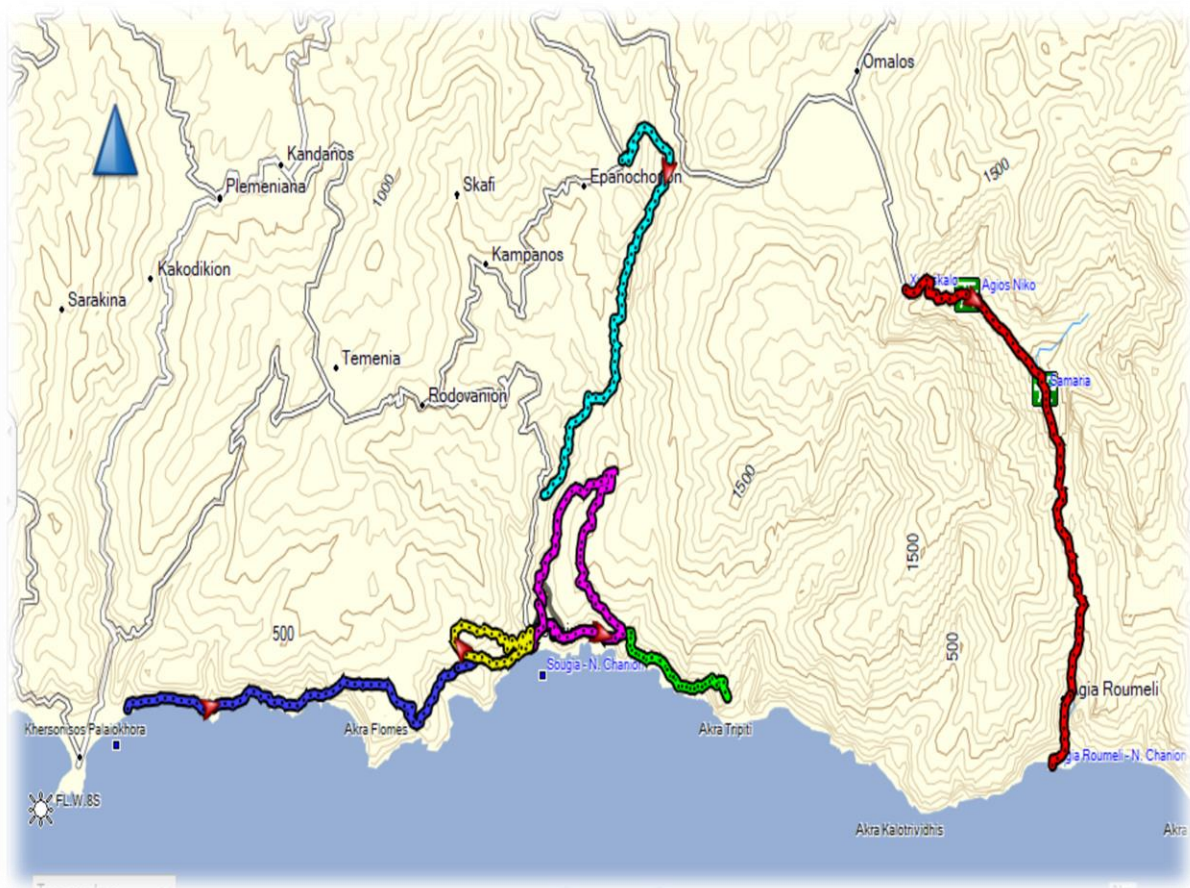

ZUIDERHUIS
OKTOBER 2020

REISBESCHRIJVING

Wandelen in de bergen met een vast verblijf in een pittoresk vissersdorpje aan zee! Deze Kreta reis biedt de ideale combinatie. Wat is er mooier dan na een hele dag wandelen door de bergen of door kloven een eindje te gaan zwemmen in open zee. Of simpelweg de avond in een vistaverna door te brengen en naar de oude mannen in het kafenion te kijken, hoe ze een klakkende rozenkrans door hun vingers laten glijden, alsof tijd helemaal geen rol speelt. Kreta is een eiland voor onthaasting. Sigá, sigá, kalm aan, kalm aan, deze woorden zult u vaak op het eiland horen. Iedere keer weer verrast hier de gastvrijheid, bezoekers worden ontvangen als oude vrienden. Kreta is een buitengewoon veelzijdig wandelgebied met heel verschillende landschappen. Grote delen van het eiland zien er nog woest en ongerept uit. Drie machtige, door diepe kloven doorsneden bergketens bepalen het landschap. In het daarvoor gelegen heuvelland en in de dalen liggen wijngaarden en uitgestrekte olijfbossen. Wandeldoelen zijn er in overvloed. Wij hebben gekozen voor het zuidwesten van het eiland omdat hier zich het topwandelgebied van Kreta bevindt. Van uit ons vast verblijf doen we meerdere luswandelingen en wandelingen in lijn door, tot de verbeelding sprekende, kloven, kustwandelingen op steil oprijzende kustbergen, op zoek naar verlaten kloosters en kapellen, langs oude geplaveide muilezelpaden, door de maquis en roze oleanderstruiken. We doen ook enkele wandelingen waarbij de boottaxi ons naar onbewoond gebied brengt en we terugkeren naar ons dorp via het gebergte hoog boven de zee. De kers op de taart is een wandeling door de, tot nationaal park uitgeroepen, Samariakloof. In de kloof ligt het onbewoonde dorpje Samaria. Terugkeren naar ons vast verblijf doen we met de boottaxi.

Hieronder een overzichtskaartje van de wandelingen die we gedaan hebben.

DEELNEMERS

Van links naar rechts; Ludwig (reisleider-Merchtem), Francis (St-Denijs-Westrem), Herbert (Antwerpen), Swa (partner van Marina – Hoogstraten), Tina (partner van Bart – Alseberg), Thierry (partner van Anja – Bottelare), Hilde (Merchtem), Marina (partner van Swa – Hoogstraten), Bart (partner van Tina – Alseberg), Nancy (Kortrijk), Anja (partner van Thierry – Bottelare) en Carla (Gent).

Zondag 11 oktober 2020

Soort : Luswandeling door de Lissoskloof
Plaats : Sougia
Afstand : 12 km
Stijgen : 400 m
Dalen : 400 m
Duur : 6 uur

Van bovenaf zie je maar pas goed hoe piepklein het dorpje Sougia eigenlijk wel is. De inwoners rijden hier rond op hun brommertje zonder helm. Een politiepatrouille zie je hier toch nooit, die moeten van veel te ver komen en hier gebeurt toch nooit wat.

Op onze wandeling komen we al vlug aan de Byzantijnse kapel Agia Irini (Heilige Irini).
Voor de oorlog was dit de kerk van Sougia en woonden er rond de kerk slechts twee families..

De kapel Agia (Heilige) Irini is normaal gezien altijd gesloten maar ik heb ondertussen een sleutel gekregen en kan dan ook de binnenkant laten zien. Als buitenlander moet je hier in het dorp wel het volste vertrouwen genieten om deze sleutel te kunnen verkrijgen.

Na de oorlog werd er beneden in het dorp een nieuwe kerk gebouwd en werden de graven rond de kapel Agia Irini verwijderd. Men heeft echter één graf laten staan. Dit is het graf van Georgios Papaderos, de vader van Ririka Papaderos.

Het verkrijgen van deze sleutel is al een verhaal op zich. Tijdens de voorbereidingen van deze tocht, nam mijn contactpersoon Wanda, op mijn vraag, contact op met Ririka Papaderos die baas is over de kapel en alleen Ririka heeft de sleutel. Toen ik bij Wanda zat te eten is

Ririka naar mij komen kijken (zonder dat ik dat wist) en heeft zij mij lange tijd geobserveerd. Ririka stapte nadien naar Wanda toe en zei tegen Wanda dat zij er zeker van was dat ik een onbetrouwbaar persoon was. Dat ik de sleutel in geen geval zou krijgen! Wanda verontschuldigde zich tegenover mij en zei me dat ze echt niet meer kon doen en dat Ririka niet meer van gedachte zou veranderen.

Ik ben dan deze dame thuis gaan opzoeken. Ze spreekt enkel Grieks maar met het vertaalprogramma van Google heb ik een gesprek aangeknoopt met haar en gaf haar een kunstwerkje dat ikzelf had gemaakt.

Na enige tijd schudde ze mij de hand, ging naar haar zak en gaf mij de sleutel. Telkens ik Ririka nu ontmoet in het dorp steekt ze al van ver haar hand omhoog en tovert ze een mooie glimlach op haar gezicht.

Het is niet dat het vandaag zo hard waait maar deze, door de wind gevormde bomen, zijn zo gegroeid.

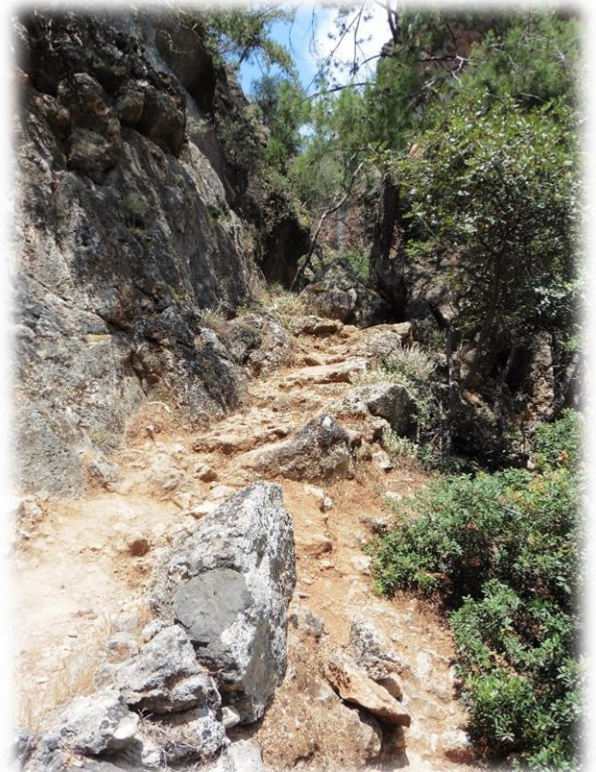

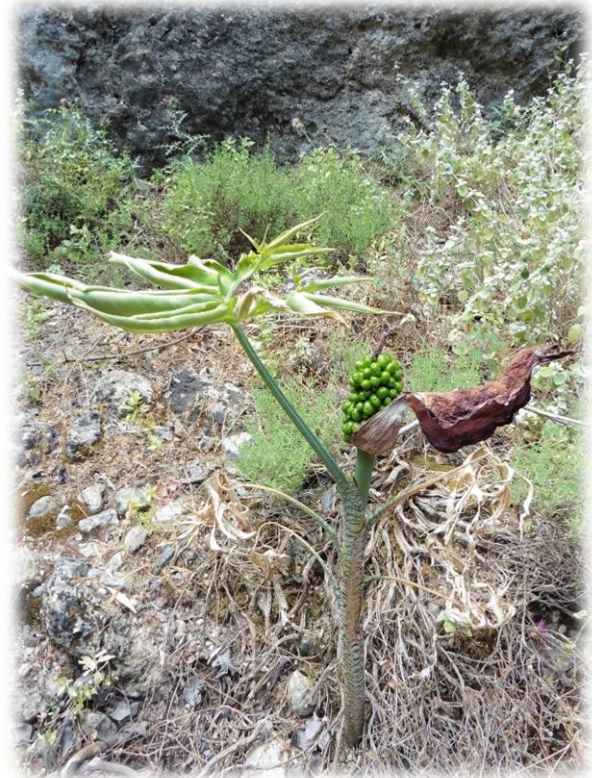
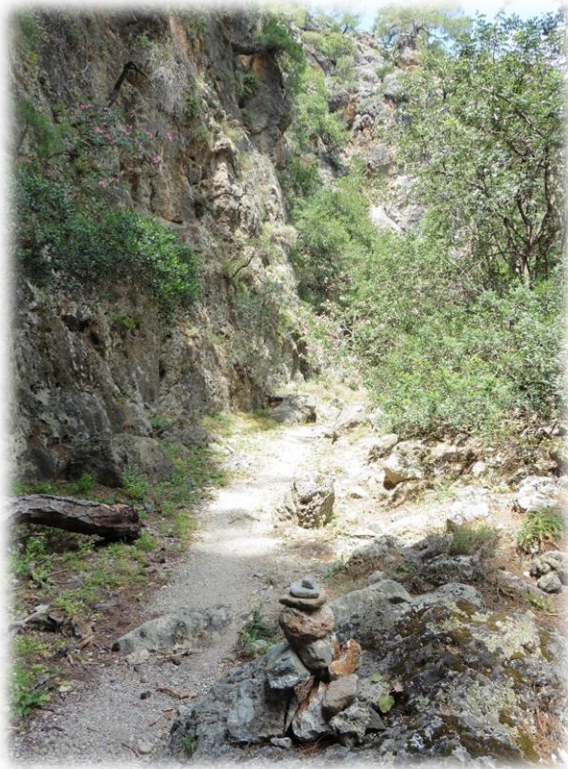
Op het mooiste plekje van de kloof eten we onze picknick.

De oleander is nu zo goed als uitgebloeid. Het is een rijk vertakte, bossige, 2 tot 6 m hoge struik of boom die giftig melksap bevat in alle delen van de plant. De plant heeft geurige bloemen. Ze heeft roodachtige bruine vruchten met een lengte van 8 tot 10 cm, die bij rijpheid

openklappen. De oleander komt voor op stenige gronden, overstroomde oevers en in periodiek droge beekbeddingen. De bladeren zijn het giftigst. 100 gram is voldoende om een paard te doden. Alexander De Grote gebruikte de oleander, op zijn veldtochten, als gifplant. In India en Sri Lanka komen opzettelijke zelfdodingen met oleander nog regelmatig voor.

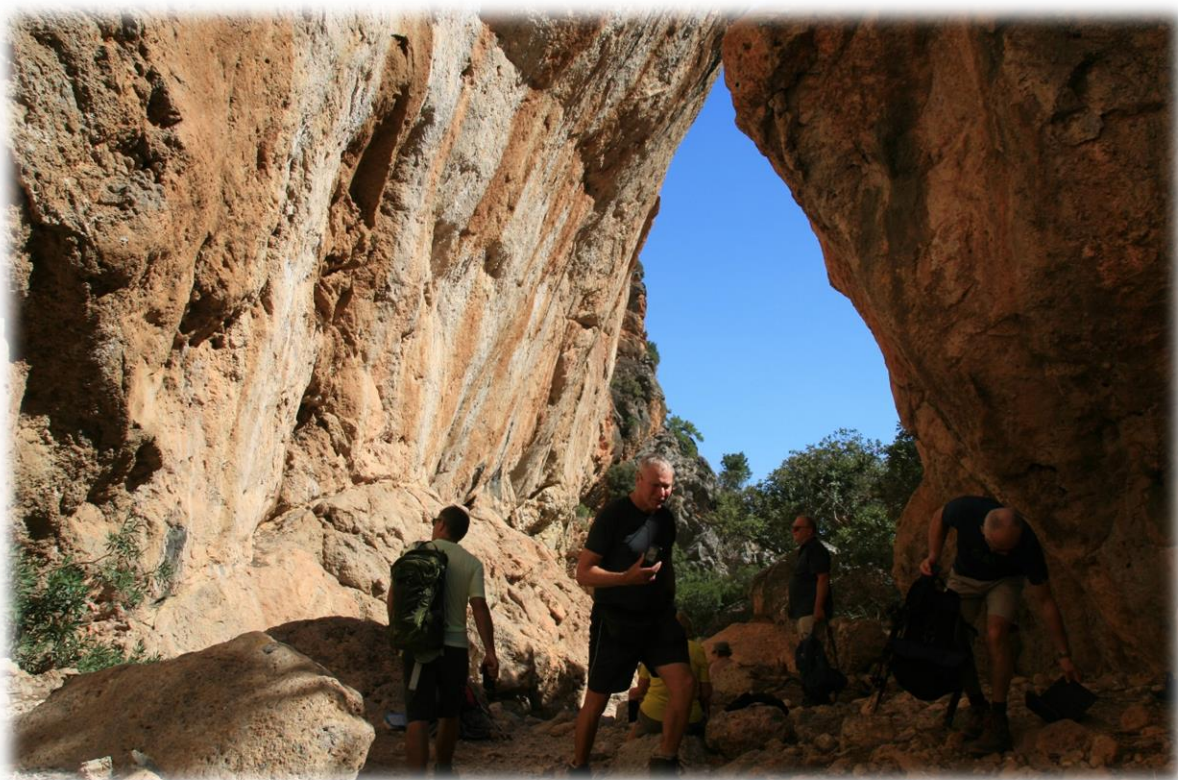

De kloof van Lissos is maar een van de 3000 kloven en grottenstelsels die Kreta rijk is.

Op deze plaats hebben we zowel schaduw als zon.

Wanda, de uitbaatster van het restaurant waar we alle dagen gaan eten, maakt ook onze picknick klaar. De ene dag is het een broodje en de andere dag zijn het pastas. Vandaag heeft ze ook ijskoffie (café frappé) meegegeven. Dit is een typisch Grieks drankje dat door veel Grieken gedronken wordt. Je dient het wel ijskoud te drinken. Maar ikzelf lust het niet.

Onze wandeling eindigt aan het pittoreske haventje van Sougia.

Kapitein Yiannis komt net binnenvaren in de haven. Wij zullen de volgende dagen meermaals gebruik maken van zijn diensten. Zonder deze boot zou het niet mogelijk zijn om hier een wandelvakantie in elkaar te steken. Er zijn twee kapiteins hier in het dorp, kapitein Yiannis en kapitein Georges. Met beiden had ik onderhandeld met met kapitein Yiannis had

ik het beste contact en de beste prijs. Kapitein Georges was, de eerste keer toen ik hier was, altijd heel vriendelijk, maar eens hij wist dat ik (letterlijk) in zee zou gaan met kapitein Yiannes, spreekt kapitein Georges niet meer tegen mij.

Aan de haven van Sougia staan er twee herdenkingskapelletjes van overleden personen. Links is het herdenkingskapelletje van een jonge man die vier jaar geleden in zee is verdronken. Samen met een vriend was hij aan het harpoenvissen en plots zakte de jonge man

naar de bodem van de zee en verdronk. De reden van de verdrinking is niet gekend. Rechts is van een visser die 20 jaar geleden is verdronken toen hij bij slecht weer overboord sloeg. De visser kon goed zwemmen maar raakte verstrikt in de netten.

Als ik de sleutel terug breng naar Ririka nodigt zij mij uit om naar de bloemen in haar tuin te komen kijken en uiteraard moet ik op de foto met Ririka. Evenwel is dit een foto van vorig jaar want toen ik de sleutel terug bracht lag Ririka te slapen. Ik heb dan maar de sleutel

achtergelaten bij haar zoon. Het grote wantrouwen van weleer is nu geheel omgeslagen in het volste vertrouwen! Ririka is ondertussen al 87 jaar, verhuurt enkele kamertjes, en doet nog alles zelf. Ze kookt zelfs dagelijks voor haar kinderen, doet hun was en plas en onderhoudt haar tuin.

In Sougia staat er nog mortierafweergeschut. Je weet maar nooit?

We verblijven de ganze week in het dorpje Sougia. Sougia is nog een authentiek vissersplaatsje dat zich de laatste jaren wel meer toelegt op het toerisme. Maar van massatoerisme is hier nog geen sprake al kan dit gauw veranderen.

Elke ochtend spreken we af onder de moerbeiboom voor het hotel. De boom heeft zwarte bessen. Er zijn echter ook soorten met rode en met witte bessen maar de zwarte bessen worden het meest gewaardeerd. De moerbei wordt gebruikt in gebak, wijn, jam en men kan er zelfs moerbeiwodka van maken. De rijpe vruchten, die vlekken kunnen veroorzaken,

bevatten aanzienlijke hoeveelheden resveratrol, dat ook in druiven voorkomt. Daarvan wordt beweerd dat het goed is tegen kanker en hart- en vaatziekten. De bast wordt gebruikt om papier van te maken. De bladeren van de witte moerbeï is het enige voedsel van de zijderups, die wordt gekweekt ten behoeve van de zijdeproductie.

Na onze wandeling brengen we nog een bezoek aan de kerk van Sougia. Deze kerk is steeds gesloten maar Wanda, onze contactpersoon, regelt altijd wel een bezoekje voor onze groep. De vloer in de kerk is 2000 jaar oud. De kerk zelf werd meerdere keren herbouwd en werd steeds kleiner en kleiner gemaakt. Maar de vloer is steeds gebleven. De mozaïekvloer is even oud als deze die men gevonden heeft in de oude stad Lissos, maar de vloer in Sougia is beter bewaard gebleven omdat hij steeds afgeschermd is gebleven van de weersinvloeden.

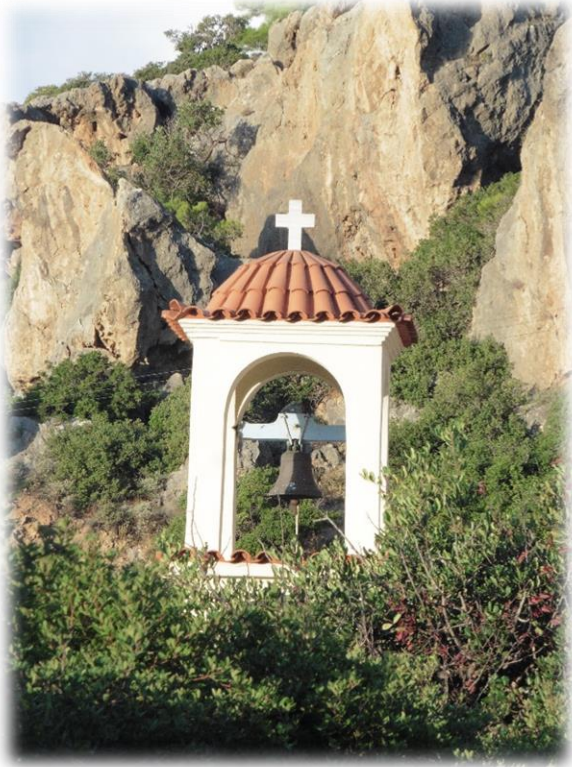
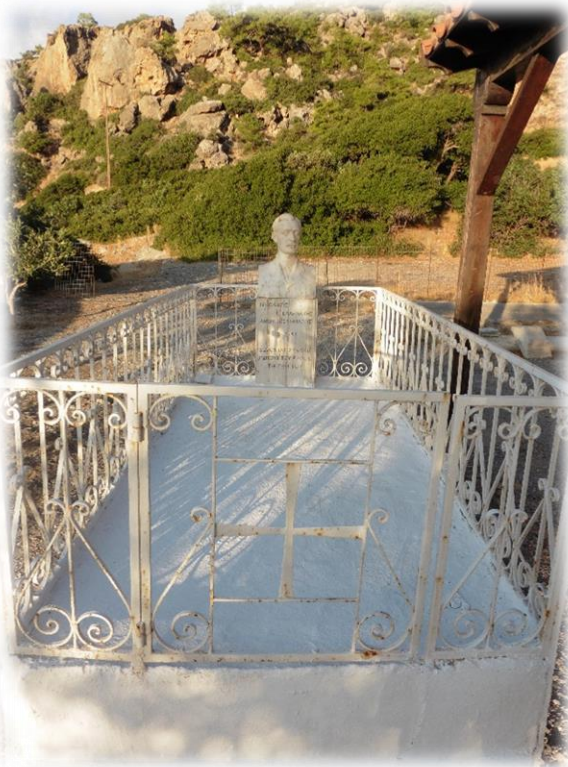

Evenwel wist Maria, de uitbaatster van ons hotel, ons te vertellen dat er op die plaats jaren geen kerk zou gestaan hebben en dat haar grootvader had gedroomd dat hij op die plaats diende te graven. Het was een braakliggend terrein en de man begon te graven. Het ganze dorp vond hem nogal gek maar na enige tijd ontdekte hij de vloer. Dit zou rond 1950 zijn geweest.

Zoals op de meeste kerkhoven in Kreta worden de overledenen hier ook bovengronds begraven omdat de ondergrond te hard is en het moeilijk is om graven te delven.

Voor de kerk van Sougia staat er een praalgraf. Het is van een piloot, die in Sougia geboren is, en die in het buitenland is gecrasht met zijn vliegtuig in de jaren 50..

Alle dagen gaan we eten in het restaurant Rebetico. Dit restaurant wordt uitgebaat door de, uit Nederland afkomstige, Wanda. Wanda is tevens mijn vaste contactpersoon en regelt voor mij alles.

Maandag 12 oktober 2020

Soort : Wandeling in lijn
Plaats : Van Paleochora naar Lissos
Afstand : 12 km
Stijgen : 300 m
Dalen : 300 m
Duur : 7 uur

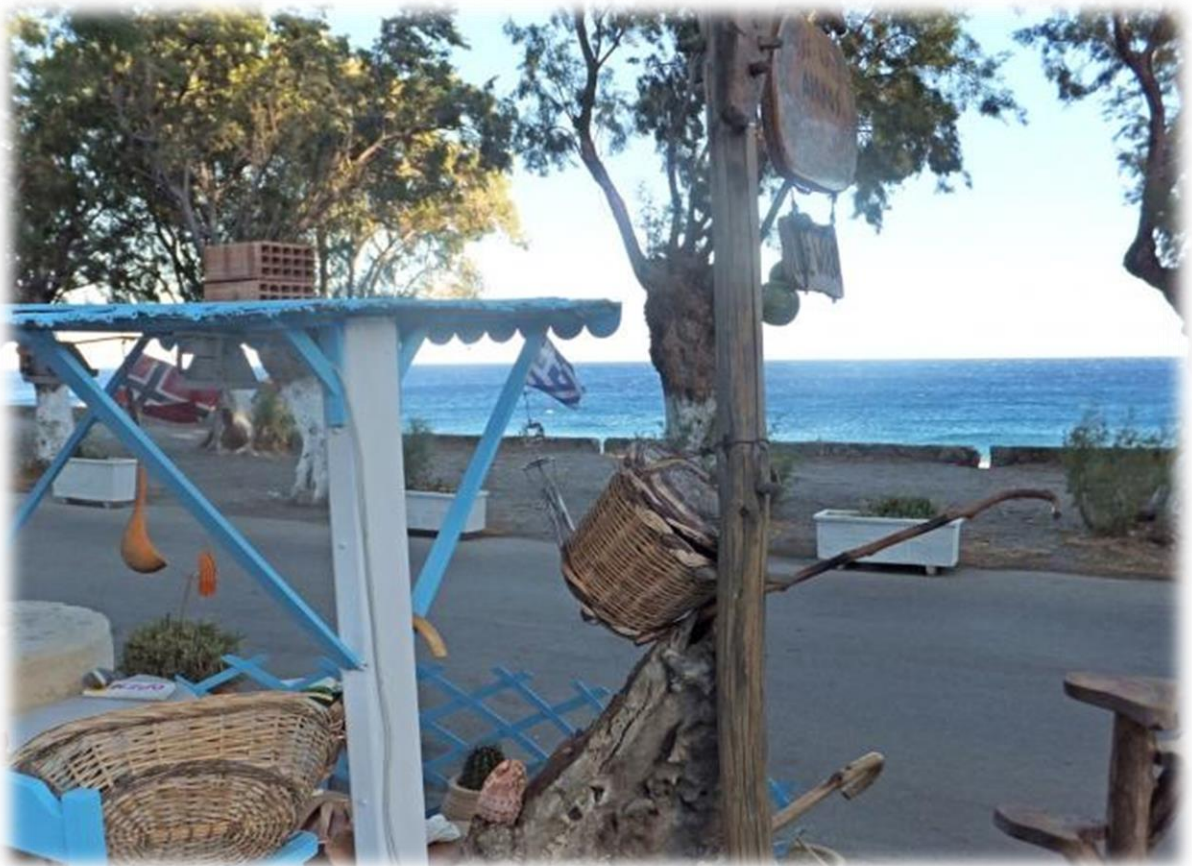
Kreta is het grensgebied tussen Europa, Azië en Afrika, een godeneiland. Kreta droeg van oudsher deze titel en heeft hem in zijn hele bewogen geschiedenis weten te behouden, door alle invasies en toeristische overrompelingen heen.

Een plaatselijke kunstenaar, die alles uit hout vervaardigd, stelt zijn waren te koop aan de rand van de weg, maar hij heeft ook een winkeltje en zoals de meeste bewoners heeft hij ook enkele kamers te huur voor de toeristen.

Hier aan de kust staan almerida of almyridabomen. Ze groeien zeer snel en zijn eigenlijk niet zo oud. Het zijn bomen die tegen zout water kunnen.

Als we bij Wanda vis eten dan is dat uiteraard vis die men ter plaatse gevangen heeft. Zo hebben we er eens zwaardvis gegeten. De zwaardvis zoekt zijn prooi tot op 800 m diepte. De vis kan tot 650 kg wegen.

Sougia telt slechts 170 inwoners en in de winter slechts een 70 tal. Er is geen apotheek, arts, bankkantoor, politiebureel of toeristisch kantoor.

Elke ochtend krijgen we een gevarieerd ontbijt met vers geperst fruitsap. Zowel 's ochtends als 's avonds eten we er buiten.

Kapitein Yiannis brengt ons, met zijn boot, naar Paleochora. Het is zo'n 40 minuten varen.

We zitten in coronatijd en we hebben ons allemaal moeten laten testen maximum 72 uur voor we Kreta zouden binnenkomen. De voltallige groep was negatief. Wij hoeven dan ook geen

mondmasker op te zetten omdat we in onze eigen bubbel blijven. Na de landing in Chania werden er 4 mensen van onze groep normaal getest met een snelle test. Ook deze 4 testen waren negatief.

Kaptein Yiannis houdt even halt aan de Blue Lagoon. Het is een grot en door de lichtinval is het zeewater hier hel blauw.

Deze unieke, welriekende, zuiver witte bloem is de Duin-trechternarcis (*Pancratium maritimum*), een bolgewas die in de winter zijn blad vormt en eindzomer bloeit, in tegenstelling met zijn soortgenoten narcissen die alle in de lente bloeien. Het is dus een

typische mediterrane plant die een hete zomer nodig heeft om te bloeien, en om tot zaadvorming over te gaan heeft hij een speciale mot nodig om kruisbestuiving te bewerkstelligen ! Door het teloorgaan van veel natuurlijke strandgebieden worden zijn vindplaatsen steeds schaarser.

De Duin-trechternarcis produceert vruchtjes die uiterst licht zijn en die in zee terecht komen waar ze blijven drijven op het water tot ze finaal op een ander strand terecht komen om, met enig geluk, daar de cyclus verder te zetten. Zijn lieflijke schoonheid is van alle tijden: